

poština
plaćana v
gotovini

OD
ME
V
IZ
AFRIKE

JUNIJ 1939

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Presveto Srce Jezusovo, polno ljubezni in dobrote, usmili se nas!

4. stran: Ogromno afriško drevo Baobab, misijon Zambesi. Pogosto so taka drevesa spodaj votla. Tedaj bi bilo prostora v njem za vso družino. Deset mož komaj obseže tako drevo. Na njem vidimo sadeže, hrano opicam.

Darovi: Neimenovana poslala za botrinski dar zamorčku na ime »Leopold«; Zenska Marijina družba, Sora, 100 din za botrinski dar zamorčku na ime »Štefan«; Mar. Vilfan, Dobropolje, v zahvalo 100 din za botrinski dar zamorčku; T. K., Ruše, obljubljeni misijonski dar. — Tisočkrat Bog povrni!

Spomin na umrle.

† Preč. g. Jakob Kitak, župnik, Bočna. — Preč. g. Matej Ježek, župnik, St. Vid n. Ljubljano. — Č. s. Neža Šišek. — Mihael Oblak, Nova vas. — Jožefa Trkman, Podkraj. — Gospa Furlan, Trst. — Katinka Vilhar, Preserje. — Roza Lampe, Višnje. — Jožef Nemes, Mota. — Alojzija Martinčič, Brezje. — Štefan Grašič, Stare Slemenice. — Peter Šatur, Ribnica. — Marija Zajc, Boletina. — Roza Novak, Dravograd. — Terezija Mulej, Studenčice. — Marija Leskovec, Kalce. — Francka Božeglav, Slavonija. — Marija Levar, Bočna. — Matevž Bartolini, Novo Celje. — Marija Herman, Babno. — Ivan Cegnar, Jesenice.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Ja

»Ti si Peter, to je skala, in na to skalo bom sezidal svojo cerkev.«

Zamorci so goreči častilci presv. Srca Jezusovega.

Piše o. Briani, misijonar v Vzhodni Afriki.

Dva izmed naših kristjanov — Leoncij in Janez — sta bila zidarja pri neki kapelici, 40 km proč od misijona. Delala sta pod nadzorstvom enega misijonskega brata. V četrtek pred prvim petkom v maju sta takole rekla misijonskemu bratu:

»Jutri je prvi petek, na misijonu bodo šli vsi k svetemu obhajilu, tudi midva morava tja.«

Brat je ugovarjal, da je v misijon daleč, toda to ju ni oplašilo, zato je dovolil, da gresta. Občudoval je njuno vnemo in obžaloval, da sam ne more tja. Ves dan sta hodila, bila pri sv. obhajilu in drugi dan sta zopet prehodila 40 km dolgo pot in prišla na delo.

Seveda vsi niso taki, a mnogo jih je, ki res vse žrtvujejo, da morejo biti prve petke pri sv. obhajilu. Taka vnema tudi misijonarju daje nove pobude, kadar se mu težave kopičijo na pot.

Moja vera — moja tolažba.

Piše s. Lavrencija, misijonarka v Kasisi, Sev. Rodezija, Afrika.

Lepe počitnice so v kraju; jutri se bo zopet začela šola. Po cestah in stezicah, ki peljejo v misijon, se že vidijo gruče otrok. In kako veselo se pozdravljajo, ko pridejo v misijon, ti stari znanci!

»Mutende (pozdravljen), Filip! - Mutende, Damaz! - Mutende Dominik!« Vse mrgoli, vse vpije in kriči. Toda ko nastopi mrak in noč razgrne svoja krila, polagoma vse utihne, in misijon je zopet, ko da nikogar ni v njem.

Vsi se niso vrnil. Manjka malega Petra, ki so ga vsi radi imeli. Bil je eden izmed najboljših šolarjev, priden in vesten, pa vesel in živahen. Zato ga vsi pogrešajo in nihče ne more verjeti, da Petra ne bo več v misijon. Močno je bil zbolel in dolgo časa bolan ležal v domači koči na slamici. To je bila še edina koča v vasi, ki je imela šele nastati in se imenovati Griček. Pa saj ni bila koča, le kup trave in slame je bil to. Že poprej se je smrt tukaj rada oglasila in pobrala zaporedoma štiri otroke. Starše je tolažila misel na Boga, a bili so silno žalostni in so tretjo hčerko pripeljali v misijon, da bi jo rešili pred smrtjo. Toda mi ne razumemo božjih sklepov. Hčerka je umrla v misijonu in smo jo pokopali na misijonskem pokopališču. Njena dušica je sedaj v nebesih.

Kmalu po tistem je legel mali Peter in ves prepaden gledal v ogenj, ki je gorel na ognjišču, tako da sta se mu očesi svetili kot dve zvezdici na nebu. Ko smo ga obiskali, se nas je razveselil in je rekel: »Nič več ne bom mogel priti v misijon.« Pri tem sta mu dve solzi stopili v oči.

»Kako? Ali ne maraš več za šolo?« smo ga vprašali.

»Rad bi, a zdrav ne bom več,« je odgovoril. »K Jezusu bom šel, in to me veseli, da bom tam videl svoje

Naš Petrček.

sestrice.« Ob tej misli se je nasmehnil, da se je videlo, kako rad bi že bil pri Jezusu.

Srečen otrok! Toda oče je ves potrt stal ob njem in se boril s solzami. Kako hvaležen je bil za besede tolažbe, ki smo mu jih govorili. Pa je dostavil: »Res mi je hudo za svojega otroka, toda moja vera mi je v veliko tolažbo, ker vem, da bomo le za malo časa ločeni in da bom svoje otroke našel zopet pri Bogu v nebesih.«

Ali ni to lepa beseda iz ust zamorskega očeta, ki je še nedavno bil pogan? Vera ga tolaži v boleznih in nesreči. Zato pa je tudi hvaležen misijonarjem, ki so mu pomagali do prave sv. vere. On je naš misijonski učitelj in je zato njegova izjava napravila najboljši vtis ne le pri otrocih, ampak tudi pri odraslih. Zaradi svojega lepega zgleda je bil misijonu že dostikrat v veliko korist. Adam zna povsod premagati težave in posredovati za red in mir. Nobena težava mu ni pretežka, kadar gre za korist misijona. Njegova živa vera mu je pomagala, da je breme življenja lahko nosil; trpljenje in nesreče ga niso odtrgale od Boga. Sam ljubi Boga in želi, da bi bilo vedno več takih, ki bi ga ljubili. Zato se je namenil, da bo v puščavi napravil

celo vas katoliško in da bo zbiral okrog sebe katoliške družine. Preden je mogel iti na svoje delo, ga je Bog poslal v šolo trpljenja in preizkušnje. V tej šoli se bo utrdil tako, da bo njegovo delovanje v vasi imelo res trdno podlago.

Kaj pa naš Petrček? Z nasmehom na ustih mirno leži na svoji slami, ker Bog mu je dal srečo, da je prejel Jezusa v sv. popotnici in sv. poslednje olje. Res da trpi, toda ura, ki ga bo združila z Jezusom, ni več daleč. Bog daj našim misijonom mnogo dobrih otrok, ki bodo pozneje v življenju zvesto Bogu služili.

Misijonska postaja Marije Terezije, Natal, Južna Afrika.

Naš zvonik.

Lani nam je podaril nek dobrotnik krasne zvonove z ubranimi glašovi, toda viseti morajo na lesenem ogrodju. Kako se bodo slišali daleč tja v poganske vasi?!

Rad bi sezidal zvonik, da bi bili zvonovi pod streho in da bi se slišali daleč v okolico. Jaz sam bi poleg svojega misijonskega dela nadzoroval zidavo. Manjka mi pa materiala, zlasti lepo obdelanih kamnov, in pa vsaj kakih 60 funtov v denarju. Kje naj jih dobim? Molil bom k Vaši ustanoviteljici, služabnici božji Mariji Tereziji, da Vam pomaga, Vi pa meni.

P. Martin, Južna Afrika.

Spomini iz lepe predvojne dobe.

Piše s. M. Felicijana, kongr. Dragocene Krvi, Kibošo (Vzh. Afrika).

Naj pripovedujem še o našem prazniku presv. Rešnjega Telesa, kako smo ga prvič obhajali v Kibošu. To naj bo obenem dopolnilo tega, kar sem že nekoč zapisala o naši »črni liliji« Zofiji.

Nekaj let pred izbruhom svetovne vojne nam je pomagala vaša blagopokojna ustanoviteljica služabnica božja Marija Terezija, da smo mogli v Kibošu vpeljati procesijo sv. Rešnjega Telesa. Že zdavnaj smo to želeli, toda manjkalo nam je vsega potrebnega. Torej pred 25 leti je bilo. Malo pred binkoštni je nenadoma dospelo 25 zabojev od Družbe sv. Petra Klaverja. Kako smo bili prijetno iznenadeni. Vsi smo bili veseli, kot nekoč trije učenci na gori Tabor. Vse lepe stvari smo v sestrski hiši zložili na mize, da je bilo kakor na razstavi. Krasne stvari so to bile: sohe, svečniki za na evangelijske oltarje, damast za nebo, zastave z zlatimi robovi, platno in čipke, bele oblekice za deklice, ki bodo trosile cvetje pri procesiji, pisani pasovi za dečke, celo kroj za nadzornika procesije. Tako je bilo vse pripravljeno za slavnostni obhod velikega nebeškega Kralja. Kristjani so prihajali v gručah občudovat vse lepe stvari; ker kaj tako dragocenega v našem afriškem misijonu Kibošo še niso videli.

Tudi naša Zofija je bila hvaležna in vesela. V svoji navdušenosti je trdila, da je vaša ustanoviteljica Marija Terezija, ki nam je poslala polno lepih reči, že sedaj svetnica, čeprav je takrat še živela. »Imamo pravo Mamo Mtakatifu (sveto mater)«, je zatrjevala svojim rojakom in jim priporočala, naj njeno ljubezen povračajo s svojo ljubeznijo. Jaz sem imela Zofijo za tolmačico pri pouku starih ljudi, zato ker je imela tako krepak glas in se je znala temu primerno obnašati. Jezik katekizma, od vlade potrjen, jim je bil preučen in tako nov kot vsebina. Pred vsakim poukom je svojim starim učencem in učenkam zatrjevala, da je vsaka beseda, ki pripoveduje evangelij o Jezusu, iz nebes poslana in tako zapisana, kot jo je Jezus govoril, ko je na zemlji učil. Tako si je pri starih ljudeh pridobila veljavo in spoštovanje.

Zdaj, ko je videla vso pošiljko, je zahtevala, da morajo takoj opraviti devetdnevno v zahvalo za to. Žene, ki so bile že krščene, naj bi sveta obhajila devet dni zapored darovale za dobrotnike v zahvalo; drugi pa naj bi

svoje vsakdanje delo opravili za blagor dobrotnikov, ki stanujejo daleč preko morja, prav blizu svetega očeta. Starim in mladim je zabičavala, da morajo vselej, ko bodo klečali pred svetimi podobami, moliti očenaš in zdravamarijo tudi za tisto blago mater zamorcev, ki tako lepe podobe pošilja. Našla je nešteto načinov, da je ime matere Marije Terezije neizbrisno ostalo v spominu naših ljudi in jih je neka duhovna vez preko morja in voda povezala z njo. Celo zahvalnih pesmi na veliko dobrotnico jih je naučila.

Od veselja so zažarele oči vernikov, ko je bilo 14 dni pred praznikom oznanjeno, da se bo vršila procesija. Starejši ljudje tega sploh razumeti niso mogli. Po maši so se zbrali okrog Zofije, ki jim je morala po domače vse še enkrat povedati in razložiti. Kristjani so kar od veselja vzklikali, potem so posedli v skupinah po travi in se posvetovali, kako bodo napravili iz ozkih stezic široka pota, in kako bodo bratu misijonarju pomagali sestavljati oltarje, nebo, nosilnice za prenašanje kipov in deske za napise. Vsak je hotel nekaj doprinesti, tudi stari ljudje. Prav ti so bili najbolj navdušeni. Zofija jim je bila razložila, da je procesija sv. Rešnjega Telesa to in še mnogo več, kot je bila v stari zavezi procesija, ko so prenašali skrinjo zaveze na hrib Sion, pa da je treba, da se vrši tako slovesno, kot se je vršila takrat, ko je sam Jezus jezdil na osliču v Jeruzalem, tisto cvetno nedeljo.

Stara Elizabeta je pripomnila: »Takle sprehod bo Jezusu prav dobro dél, ko mora biti vedno zaprt v tabernaklju.«

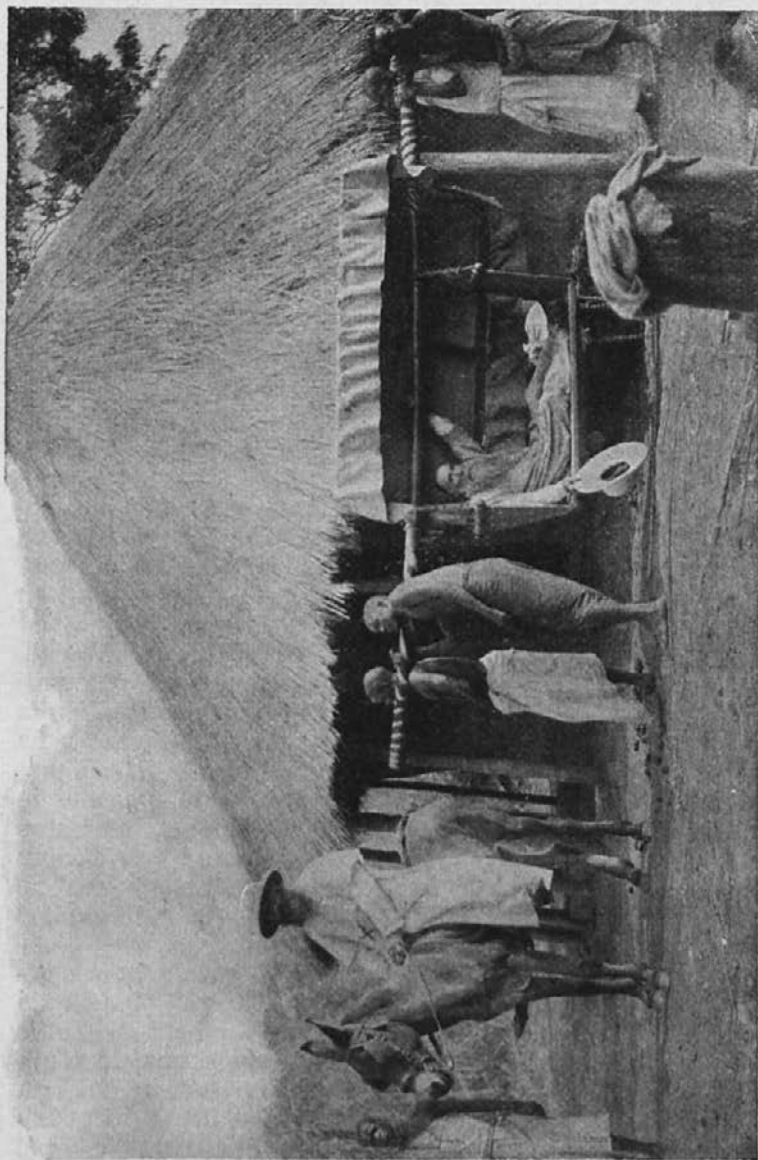
»Toda,« je zavrnila soseda, »Jezus je Kralj, zato pa na sprehod ne sme iti, ampak ga morajo nesti.«

»Saj ga bo pater superior nesel,« je rekla druga.

»Kako pa bo mali misijonar mogel velikega Boga kar v rokah nesti?« je poizvedovala zopet druga.

Zofija je imela dela dovolj, da je razpršila vse ugovore in pomisleke. Pa pride naposled še star zamorec s temle domislekom: »Ali bi ne bilo najbolje, da naročimo avto, ki bo v njem dovolj prostora za misijonarja in za Gospoda Boga? Stroške bomo že poravnali; saj je to samo enkrat v letu. In ker nam je nebeški Kralj na stara leta napravil toliko časti in veselja, bomo to prav radi storili.«

Potem se je oglasil resen možak, ki je dotlej samo molčal: »Ne, avto ni nič drugega ko čarovnija, ki so si jo izmislili beli ljudje, zato pa za božji izprehod ni primeren. In tudi preveč ropota in renči. Rajši napravimo tako, kot

Prihod misijonarjev v nov misijon. Bolehnega misijonarja nesejo v nosilnici.

so napravili ljudje v Jeruzalemu. Seveda, oblačil pa nimamo, da bi jih pokladali po tleh, zato pa spletimo pregrinjala iz bananovih peres. Tako bo veliki Bog v sveti hostiji po mehkem šel preko naših travnikov.«

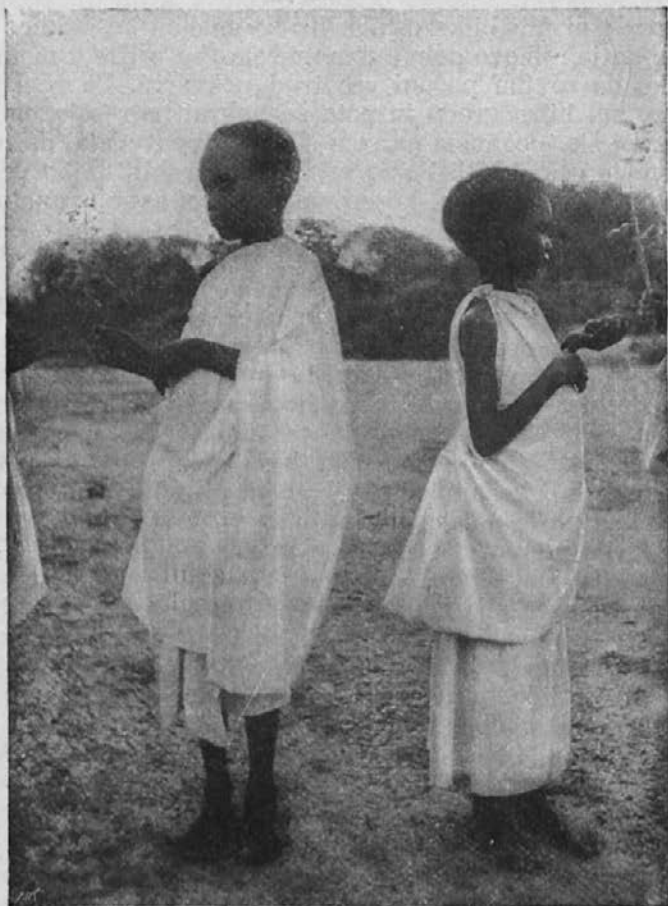
Ker je zazvonilo poldne in so bili še vsi tešč, je bilo treba prekiniti posvetovanje. Zofija je rekla: »Jezus ne pričakuje, da bi ga z avtom vozili. Povsod, kjer je On, tam so nebesa. On sam je reven in ponižen in se ozira le na ljubezen, ki naj gori v naših srcih.«

Potem je bilo treba vse te ljudi naučiti reda in obnašanja pri procesijah, Sprva so bili zelo nerodni in, preden so se vsega naučili, tudi trudni in izmučeni in so rekli: »Poglejte, zdaj na stare dni smo se naučili tudi eksercirati kakor vojaki.«

Za okras je prav za prav Bog sam poskrbel. Vzdolž ob sestrski hiši je stala cela vrsta mladih nasadov, na vejah pa cvet pri cvetu, pomešan s svetlimi jagodami. Pred misijonsko hišo so se svetile v soncu zlate oranže in rumene citrone, okrog in okrog pa zeleno drevje in grmičevje. Treba je bilo obesiti le še plapolajočih zastavic in trakov, pa je bila pot okrašena, da bolje biti ni mogla. Tam, kjer se cesta zavije, so stanovale tudi nekatere pogske družine poleg krščanskih. Krščanske so bile ob vhodu okrašene s križem, pri poganskih je na slemenu visel star, časih še ubit lonec. Pa so naši reditelji tudi ob vhodih poganskih hiš postaviti male oltarčke. Vsepovsod so gorele sveče, ki so jih napravili iz voska divjih čebel na ta način, da so bananovo vejo preluknjali, potegnili skozi pleteno vrvico in jo oblili in zalili z raztopljenim voskom. Ko se je vse shladilo, so potegnili lepo svečko na dan. Za mizico je bilo treba odrezati vrhove štirim bananovim grmom, zvezati »noge« z bambusovimi palicami in prt položiti preko njih. Na prt pa so položili vse polno svetih podobic. Robove so obrobili z zelenimi praprotnimi listi — in mizica je bila kar prikupljiva. Celo pogani so imeli veselje nad tem. Prišli so bili v obilnem številu od blizu in daleč.

Praznik sv. Rešnjega Telesa je bil to leto konec deževne dobe, zato je bilo zjutraj nebo precej oblačno in bati se je bilo, da morda procesija ne bo mogla iti. Zofija je svoje stare učence in učenke poklicala skupaj in z njimi vneto molila k svetemu Jožefu za lepo vreme. In res: po maši je sonce prodrlo oblake in svetla luč se je razlila nad pokrajino. Vse je bilo veselo. Po pridigi pa se je odprl tabernakelj in najvišji Kralj je nastopil svojo pot ven v naravo. Na pragu cerkve je postal, da so strežniki prinesli križ in zastavo in začeli obhod. Strogo so se držali reda in povelja, ki so ga bili dobili glede smeri pota. Šolski otroci so nosili kipe, ki jih je poslala Klaverjeva druž-

ba, mladeniči so nosili sv. Jožefa, štirje veljavni možje pa nebo. Vse je šlo v najlepšem redu. Starci in starke so pošepetale Zofiji: »Poglej, kako je lepo vreme! Komaj smo zaprosili, pa nas je dobri oče Jožef že uslišal.«

Krščanska zamorčka.

Naši kristjani so v glasnih pesmih dali duška svojemu veselju; tako so peli, da sem se bala, da bodo drugi dan vsi hripavi. Žene so se za procesijo oblekle v nove obleke. Nekatere so nosile na hrbtu malega, ki je radovedno kukal iz ovojev in v ročicah držal palmovo vejico Jezusu v pozdrav.

Ko so pogani videli, kako njih sosedi kristjani svojega Boga časte, niso hoteli ostati za njimi. Prišli so bili že pred slovesno mašo in vse pazljivo opazovali. Le to se jim ni zdelo spodobno, da je po tleh ležala razsekana trava in cvetlično perje; zato so odlomili vejo v grmu in pometli cesto, da ni niti bilka ostala. Ko so misijonske deklice videle, da je njihovo delo s tem uničeno, so prišle k meni in tožile, da so jim pogani ves trud pokvarili. Pa sem jim rekla, naj hitro gredo in pota še enkrat potresejo, nakar so takoj šle. Poganom pa sem strogo prepovedala, da tega ne smejo več storiti. Pa so se čudili in rekli, da bo veliki Kralj gotovo nevoljen, ko bo videl na potu vse razmetano. »On ljubi red, kako ga bo to žalostilo!«

Pri Tantum ergo so ustrelili trije možnarji, kar je bilo znamenje, da se začne procesija pomikati. Tedaj so se tudi pogani pridružili množici. Nekateri so se približali Zofiji, ki je pred ženskami naprej molila, in jo boječe vprašali, kje je veliki Kralj, da se še ne pokaže. Zofija pa je rekla: »Kakor hitro ne boste več pogani, pa boste Kralja vedno lahko videli in ga tudi v srce prejekali.«

Ob sprevodu, ko je veliki Kralj mimo šel, so potem tudi pogani pobožno pokleknili in ga počastili v sv. hostiji. Mnogo se jih je potem priglasilo za sv. krst. In čez leto in dan so ga gledali z očmi vere in mu lahko klicali: »Moj Gospod in moj Bog!«

Ko je procesija minila in so se ljudje razšli, so vodilni krščanski možje še dolgo ostali na trgu pred cerkvijo in se posvetovali. Takole so sklenili: »V veliki meri smo bili deležni časti in blagoslova božjega, samo nečesa smo pa le pogrešali: godbe. Bog ljubi godbo, kot je pokazal pri posvečevanju Salomonovega templja, zato mu moramo drugo leto procesijo prirediti z godbo.«

*

Naslednja leta se je vršila procesija v Kibošu še vse bolj slovesno. Pogani, ki so tako prišli v vedno bolj ozke stike s Kristusom, so pristopali vedno bolj pogosto v pravo vero.

Zofija in njenih šest tovarišic pa je bilo iz dna srca hvaležnih božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski, ki je omogočila, da so se vpeljale tako lepe procesije svetega Rešnjega Telesa v Kibošu. In res: ko je samo na eni misijonski postaji dala povod za toliko lepega in dobrega, kakšno množino duhovnih dobrot je ona naklonila vsej Afriki skupaj?!

Kratka misijonska poročila.

Več misijonarjev. Ustanovili smo novo misijonsko postajo v kraju, ki šteje okrog 120 tisoč duš. Da bi se tem ljudem moglo dušno pomagati, bi bilo treba ne enega, ampak štiri misijone. Tudi v drugih krajih mojega vikariata je podobno: treba bi nam bilo več misijonov in več podpore. Naj bi nas Vaša blagopokojna ustanoviteljica z nebes doli podpirala! Toliko je že storila za Afriko, zato gotovo ne more biti brezbržna zanjo; saj se tudi vsa Afrika obrača nanjo in želi, da bi bila čimprej proglašena za svetnico.

Škof Tevenoud, apostol. vikar v Nagandugu.

0, koliko premore molitev! Ko sem zadnjič potoval po deželi, mi je pripovedoval neki učitelj, da more v svoji vasi le malo katehumenov dobiti, ker so se že skoro vsi pogani izpreobrnili in postali deloma kristjani, deloma mohamedanci. Zdaj pa je s šolskimi otroki začel opravljati devetdnevno, da bi mogel izpreobrnliti in za šolo pridobiti mohamedance. Ze peti dan je prišel mohamedanec in pripeljal svoja dva otroka v šolo. Iz neke druge rodbine, ki jo je učitelj obiskal, je pridobil tudi dva otroka. Kaj takega bi prejšnja leta v tej tako mohamedanski vasi ne bilo mogoče. V isti vasi je pridobil tudi nekega vaškega starešino, da se je dal na smrtni postelji krstiti. Dva patra sta ga potem slovesno pokopala. Pa sta še dva starešini, ki sta učitelju obljubila, da se bosta dala na smrtni postelji krstiti.

P. Tarzicij, Ndanda.

Revni smo in pogosto se zgodi, da po cele tedne jemo nezabeljeno. Pa to bi že prenesli, le to nam je težko, da zaradi splošne revščine zastaja duhovno življenje v misijonu. Misijon Telgte je zelo obsežen, povsod si kristjani žele misijonarja in verskega pouka. Ker pa nimamo sredstev, ne mo-

remo vzgojiti katehistov in jih nastaviti. Službo božjo opravljamo po revnih kočah. Telgte je edina misijonska postaja v prefekturi Mount Currie, kjer bi bilo mogoče izšolati katehiste, toda ker je bila lani tako slaba letina, ne moremo. V svoji stiski se obračam k Vam za pomoč.

Sestra M. Valentina,
misijon Maria Telgte, S. A.

Šestnajst duhovnikov domačinov. V oktobru bomo imeli šestnajst domačih duhovnikov. Zelo smo zadovoljni z njimi, kar se tiče njih vnetosti. Neko župnijo smo dali v upravo trem domačim duhovnikom z njihovim predstojnikom Štefanom Kavce na čelu, ki je že 20 let duhovnik. Tudi v semenišču imamo še več prav dobrih in nadarjenih mladeničev.

Škof Huys, pomožni škof v Bandouinvillu.

Dušni ribolov. S hvaležnim srcem Vam kličem: Bog Vam povrni, kar ste nam v svoji materinski skrbi dobrega izkazali. Vem, da imate toliko izdatkov na vse strani, da me je kar sram, da se moram zopet s prošnjo obračati do Vas, ko sem se že tolikokrat. Vedno nove šole ustanavljamo, zato pa potrebujemo novih katehistov. Četrtnina vseh stroškov gre za šole, ker misijonar rajši sam strada, ko da bi le eno šolo moral opustiti. Šola je najboljša vez med mladimi in starimi pogani. Šola in bolnišnica sta pa dva prostora, kjer se love ribe za kraljestvo božje in Kristusovo.

P. Ferdinand Fichtner,
Mahanje.

Češčenje presv. Srca Jezusovega v Vzhodni Afriki. Danes sem prejel tri zavoje z 1000 podobicami Srca Jezusovega, za kar sem vam zelo hvaležen. Zdaj bom mogel razširiti pobožnost do Srca Jezusovega tudi med ljudstvom; do sedaj je bila vpeljana le med se-

meniščniki, kjer pa je res lepo uspevala. Zdaj se bo razširila preko vseh misijonskih postaj. Tako bo blagoslova te pobožnosti deležna tudi Vaša Klaverjeva družba. Vsak dan molimo za Vas in Vaše dobrotnike in se jih spominjamo pri sveti maši.

Septembra meseca sem prepelel dva najstarejša bogoslovca v Itago pri Tabori; od tu bosta po enem letu šla v veliko semenišče v Kipalapali. Zelo ju priporočam v molitev, kakor tudi vse druge naše semeniščnike.

P. Gerard Faesler.

Kamuhanda, zamorska princesa.

(Konec.)

Peta slika.

V ječi. Kamuhanda leži na bolniški postelji. Veronika in Nežica sedita na tleh ob njej. Na nizkem pragu sedi star stražnik, s hrbtom obrnjen proti ženam.

Veronika. Tri ure sva morali čakati na pekočem soncu, preden se je krutemu Apolu vzljubilo naju sprejeti. Nežica. Oči bi mu izpraskala.

Kamuhanda. Nič se ne jezi, Nežica. Ga bo že našla roka božja. Ta udari in razpraska huje, kot bi mogla tvoja slabotna.

Nežica. Že prav, že prav. A jezna sem na tega človeka, da bi od jeze jokala.

Veronika. Saj nam dela vse mogoče ovire. Mene je že dvakrat kar zapodil iz svoje hiše. In kako je govoril z menoj! »Deklica ni več tvoja« — je kričal nad menoj — »jaz sem zdaj njen oče. Namestnik kralja jo je izročil meni v varstvo in da jo vzgojim. Ti tega ne razumeš in ne moreš.«

Nežica. Joj, ta okrutnež! Saj kralj ne dela z nikomur tako!

Kamuhanda. Ta ima pač nekaj srčne olike; Apolo nič. In krivoverska strast ga je povsem zaslepila. Naj-hujša je taka strast.

Veronika. In da ima tebe zaprto, ko si bolna!

Kamuhanda. Prijetno ni. A hvaležna sem Bogu, da si mi poslala po dveh služkinjah jedi, ki si mi jih sama pripravila. Bog ti povrni, draga mama.

Veronika. Saj bolna vendar ne moreš uživati same bananove kaše. In še te ti dajo baje malo.

Kamuhanda. Saj zaradi vročine tako ne morem mnogo jesti. Huje mi de, da pošlje navadno take čuvaje, ki mi ne puste z nikomur govoriti, ali pa skrbno pri-

sluškujejo vsaki besedi in jo neso Apolu. Ta stari mož, ki je na straži danes, je tako še najboljši. Tudi zadnjič je bil ta, ko sta prišli častiti sestri, ki ju je monsinjor poslal.

Veronika. In si s sestrami lahko govorila?

Kamuhanda. Da. Celo pisemce za monsinjora sem jim v naglici napisala.

Veronika. Monsignor nam ga je bral. Bil je zelo ginjen. Rekel je: »Čisto so zdaj zamenjane vloge. Slabotno, ujetu dekletu tolaži svojega škofa, novorojeno jagnje dela pogum svojemu pastirju.«

Nežica. In veš, kaj sem storila jaz? Prosila sem prevzvišenega, da sem smela pismo prepisati, da bi imela kaj od tebe, ker me sem k tebi niso pustili. Ti ga naj preberem? Le poslušaj, če je res tvoje. »Mojemu očetu, monsinjoru, pozdrav. Bodi miren! Imej zaupanje! Ne bom odpadla. Toda oh, oče, stoj mi ob strani, moli zame! Edini vzrok mojega ujetništva je moja vera. To ti je znano. Zbogom, monsinjor, moli zame! — Jaz Marija.« Je tvoje?

Kamuhanda. Je. V tolažbo mi je bilo, da sem mogla prevzvišenemu vsaj to sporočiti.

Stražnik (vstane). Kaj, kuhar ministra Apola? Pa nisi zame prinesel kakega priboljška?

Kuhar. Ne. Za kraljico sestro. (Vstopi s košarico v roki.) To ti, gospa, pošilja minister Apolo. Glej, kako ti je naklonjen.

Nežica (jezno). Ta pa, ta!

Kamuhanda. Hvala. (Pogleda v košaro.) Meso? Ne. Danes je petek. Ne pripadam več protestantski veri, ampak sem katoličanka, Marija. Moja vera mi pa prepoveduje ob petkih jesti meso.

Kuhar. A kaj bo rekel minister, ako mu prinesem nazaj? Z bičem me bo.

Kamuhanda. Ne sme te. Ti si nedolžen. Reci mu, da ga zahvaljujem za naklonjenost, a ne morem sprejeti.

Nežica. Hinavec, hinavec! Skušati te je hotel, v greh zapeljati, kakor satan Gospoda.

Kuhar. S težkim srcem nesem to nazaj. Minister je trd gospod.

Veronika. Reci mu, da se bom jaz pri kralju pritožila, ako ti stori kaj žalega.

Kuhar. Hvala, gospa kraljica mati. (Se pokloni, odhaja.)

Nežica. Uh, kako jezna sem na tega človeka!

Kamuhanda. Morda mu pa postaja vendar žal, da je tako ravnal z menoj. Pretekli teden mi je poslal tople odeje. A sem mu jih tudi poslala nazaj. Ne maram spati v posteljni opravi tega krivoverca.

Nežica. Dobro, izvrstno!

Kamuhanda. Ponudil mi je celo svoje stanovanje. Pa sem ga tudi zavrnila. Rajši spim na goli zemlji kot na njegovih zofah. Ako treba, sem pripravljena umreti v tej ograji, toda nikdar več se ne vrnem k protestantom.

Stražnik. Monsinjur? K jetnici želite, prečastiti? A kaj bo rekel minister, če zve?

Misijonski škof. Imam pismo od guvernerja. Princeza bo čez dva dni, 1. oktobra, polnoletna. Nihče nima več pravice, ji kratiti osebno svobodo. To priznava sam gospod guverner.

Stražnik. Blagovolite vstopiti, prevzvišeni.

Misijonski škof, Marta in Marija vstopijo. Veronika in Nežica vstane, se poklonita in poljubita škofu roko. Kamuhanda se s težavo nekoliko dvigne.

Misijonski škof. Bodite vsi blagoslovljeni, zlasti še ti, kraljica sestra Kamuhanda, čez nekaj dni Marija.

Veronika. Kako smo vam hvaležni, monsintor, da ste se potrudili sem.

Marta. In s tako srečnim sporočilom. Kamuhanda, prevzvišeni je tako dolgo pritiskal na gospoda guvernerja, da je ta izdal v kraljevem imenu pismo, da si prosta in ti ne sme nihče nič več žalega storiti.

Kamuhanda. Hvala vam, monsintor. Tako ste dobri.

Misijonski škof. Saj s teboj mora biti vsak dober, blaga deklica, zvesta mučenica. Bog te je hotel pač preizkusiti, če mu boš ostala zvesta. Krasno si prestala preizkušnjo. Prihodnjo nedeljo, na praznik Kraljice rožnega venca, kraljice molitve, ti podelim sv. krst.

Kamuhanda. Rada sem trpela za to srečo. Marija, moja mati, katere svetinjico ste mi poslali po častitih sestrah v ječo in jo nosim na prsih, me je varovala in tolažila.

Misijonski škof. Pa molimo v zahvalo za njeno varstvo najlepšo molitvico njej na čast, pozdrav nebeškega poslanca nadangela Gabriela: Zdrava Marija, milosti polna...

Vsi ginjeni molijo. — V ozadju se sliši Marijina pesem, n. pr. »V črni zvon« ali slično.

K O N E C.

Uslišane molitve na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za več uslišanih prošenj in se ji še nadalje priporočam. B. M., Dragatuš.

V veliki stiski sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam dar za odkup in krst zamorske deklice na ime »Marija Terezija«. Karolina R.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji, da mi je pomagala v boleznih in se mi je pozdravila noga. Pošiljam obljubljeni botrinski dar ter se ji še nadalje priporočam. E. Z., Nova cerkev.

Zahvaljujem se dobri blagopokojni grofici Mariji Tereziji za uslišanje v zelo važni in težki zadevi. N. N., Dravska dolina.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v hudi bolezni. Pošiljam obljubljeni botrinski dar dvema zamorčkom ter se še nadalje priporočam. Pudja A., Loče.

V hudi bolezni sem se zatekel h grofici Ledóchowski in sem bil uslišan. V zahvalo pošiljam misijonski dar. B. F., Sv. Marko.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za izkazano pomoč in dobljeno zdravje mojemu sinu. Priporočam se ji še nadalje. A. P., Hoče.

Draga blagopok. ustanoviteljica je izprosila moji mami zdravje nog, katere je imela bolne že več let. Izprosila je tudi mojemu ljubemu očetu milost, da gre vsak dan k sv. maši. N. N.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto milost in pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorski deklici na ime »Katarina«. K. Z., Škrilj.

V važni zadevi sem prosila pomoči Marijo Terezijo Ledóchowsko in mi je pomagala. Večkrat sem se že k njej zatekla in vedno me je uslišala. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku. E. P., Šenčur.

V hudi bolezni sem se zatekla za pomoč do služabnice božje Marije Terezije ter obljubila javno zahvalo in dar za misijone. Bila sem uslišana in danes hvaležno izpolnjujem svojo obljubo. F. P., Colo, Amerika.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto milost. Prisrčno se ji zahvalim in pošiljam obljubljeni botrinski dar. Priporočam se ji še nadalje. Frančiška G., Postojna.

Zahvalim se vaši dragi ustanoviteljici Mariji Tereziji zaboljšanje zdravja ter se ji še priporočam. M. Bizjak.

Z vsem zaupanjem sem se zatekla v boleznih k služabnici božji Mariji Tereziji in kmalu mi je odleglo. Zahvaljujem se ji in prosim za pomoč še nadalje. Tudi neka druga oseba se ji priporoča v neki važni zadevi.

Prisrčna zahvala »mamici zamorčkov« za spreobrnjenje neke osebe. Iskrena zahvala tudi za druge, že večkrat uslišane prošnje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorskemu dečku na ime »Leopold«. C. R., Celje.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za večkratno pomoč in uslišanje: za dobljeno stalno in dobro službo in za pomoč v hudi bolezni. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija Terezija«. K. R., Beograd.

Služabniki božji Mariji Tereziji se iskreno zahvaljujejo za prežete dobrote in milosti: H. G., Petrovče, za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporoča. — J. K., Stari Kot, za prejeta pomoč ter se še nadalje priporoča njenemu varstvu. — B. J. za pomoč pri živini. — G. M. za pomoč pri neki važni zadevi. — M. Č., Dobrova, za uslišano prošnjo. — A. V., Maribor, za uslišano prošnjo in se še nadalje priporoča za pomoč. — F. Š., Ljubljana, za dobljeno zdravje. — F. P., Preserje, za uslišano prošnjo. — M. Z. za dobljeno zdravje ter se še priporoča. — J. R., Dobrna, pa uslišano prošnjo. — N. N. Smarje pri Jelšah, se zahvali za več uslišanih prošenj in se priporoča za dobro službo. — M. K., Postojna, za ljubo zdravje v družini.

Služabniki božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: A. K., Ljutomer, v težki zadevi, in svojega sorodnika v važni zadevi. — F. K., Maribor, za ljubo zdravje treh oseb. — J. M., O. K., za pomoč v važnih zadevah. — N. N. za pomoč v neki zamotani in mučni zadevi in za ljubo zdravje. — M. F., Župečja vas, v neki nujni zadevi. — A. M., Sv. Marko, za pomoč v neki zadevi. — A. Č., M., za pomoč v težki zadevi. — Š. M., Sv. Peter, za pomoč v veliki stiski. — A. K., Rožna dolina, za pomoč v hudi bolezni. — M. K., Murska Sobota, za ljubo zdravje in za pomoč v neki važni zadevi. — A. J., Štanjel, za zdravje otroka. — N. J., Ukve, za uslišanje v neki važni zadevi. — M. P., Postojna, za ljubo zdravje sebi in otrokom. — R. G., Idrija, za srečen uspeh v šoli. — Z. M., Radovljica, za ljubo zdravje hčerki. — A. M., B., za pomoč v neki važni denarni zadevi. — N. Z., Osijek, za ljubo zdravje. — M. B. v neki važni in težki zadevi. — V. V., Trbovlje, v neki važni zadevi. — P. M., Gabrje, za ljubo zdravje možu. — J. J., Kranjska gora, v zelo važni zadevi. — N. N., Velika Nedelja, v važni zadevi in za ljubo zdravje. — K. A., Brezje, v neki važni zadevi. — T. P., S., za spreobrnjenje in zdravje dragih oseb.

»Premajhna je vera v Gospodovo ljubezen, premalo se duše zanašajo nanjo.«

Sv. Mala Terezija Deleta Jezusa.

Kdo more postati pomožna misijonarka?

Za pomožne misijonarke so sposobne gospodične z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo. Imeti morajo pravi redovni poklic ter biti pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnemo delati za širjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko. Dobi se pri Družbi sv. Petra Klaverja. — Cena 4 din, 2 liri. (Naslov glejte na 2. strani ovitka.)

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 11. junija, sv. Barnaba, apostol;
dne 29. junija, sv. Peter in Pavel, prvaka apostolov.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.
Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani: Jože Kramarič.

39 12.500

Kako podpiramo misijonske naprave?

Ako kot podporniki pristopimo k Družbi sv. Petra Klaverja.

Kaj se pravi biti podpornik Družbe sv. Petra Klaverja?

S svojim vsakoletnim prispevkom 5 din podpirati naprave te družbe v prid afriškimi misijonom.

Katere prednosti uživajo podporniki Družbe sv. Petra Klaverja?

Deležni so mnogih odpustkov in vseh sv. maš, sv. obhajil, molitev in drugih dobrih del afriških misijonarjev in misijonskih sester, kakor tudi krščanskih zamorcev.

Kje najdemo natančnejša pojasnila o delovanju in duhovnih prednostih podpornikov?

V »Pravilih za podpornike«, katere pošilja Družba sv. Petra Klaverja na željo brezplačno.

Odpuski.

Podporniki Družbe sv. Petra Klaverja morejo dobiti sledeče popolne odpustke pod navadnimi pogoji:

Na dan sprejema. — Ob smrtni uri. — Ob vseh praznikih sv. apostolov Gospodovih. — Na praznik sv. Treh kraljev, 6. jan. — Na svečnico, 2. februarja. — Sv. Benedikt zamelec, 3. aprila. — Praznik Marije, Matere dobrega sveta, 26. aprila. — Na binkoštno nedeljo. — Praznik Dragocene Krvi, 1. julija. — Praznik sv. Petra Klaverja, 9. septembra. — Marija, rešiteljica jetnikov, 24. sept. — Sv. Terezija Velika, 15. oktobra.

Kdor želi natančnejših podatkov, naj se blagovoli obrniti na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, svetemu Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji: Z. T., Mengeš, za pomoč v gmotnih razmerah; L. V. za dobro službo; Fr. G. za dobljeno zdravje; M. Z., S., za večkrat uslišane prošnje; I. A., Dolenja vas, za dober izid operacije in za dobljeno zdravje; Marija Robnik za uslišano prošnjo; Fr. K., Lukovica, za srečno vrnitev sina; N. N. za uslišano prošnjo in pošilja botrinski dar zamelec na ime »Jožef«; M. Ž., Stopiče, za uslišano prošnjo; P. A., Beltinci, za večkratno uslišanje; N. N. za zboljšanje zdravja in daruje za odkup zamelec; neimenovani se zahvali za dobljeno zdravje družinskemu očetu; E. L., Gračarice, za pomoč v težki zadevi; E. M., Ljubljana, za dobljeno ljubo zdravje; A. H., Križevci, za pomoč v raznih zadevah in se še priporoča.

Priporočila.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: T. L., C., za spreobrnjenje neke osebe in za mir v družini; N. N. v težkih sodnijskih zadevah in za družinski mir; M. U., C., za ljubo zdravje in božji blagoslov.

